

חתול וענבר

לא רק יחסיה המוחות האריתמי טיוב קובעים בו, אלא גם המישקל הפגול של האיש וההשקפות. מאגר של 15 קולות בכנסת אינו כמות מבוטלת. אולם כל עוד בוטח בגין כנאי מנות של אגודת-ישראל, אין לו צורך בהם. די לו בכך שזכה בבירכת הרבי מלובאביץ ובחסדי גדולי-התורה.

ובמחנה סגולית — מה מביאה עימה ד"ש?

חוסר-החשיבות של דעותיה גוררת עליה חוסר-חשיבות פרלמנטרית. אין לה מה לומר בכנסת. היא קיימת-אוינה-קיימת בה כמו סיעת רפ"י בכנסת השישית. היא מהווה סיעת-רפאים בכנסת התשיעית. סיעה זעירה יכולה להיות בעלת-השפעה בוח, ואם היא מייצגת בכישרון אלטרנטיב בה רעיונית עיקבית ובעלת-מישקל. סיעה של 15 יכולה להיות הסרת-עניין, כשאין לה מה לאמר על הדברים החשובים.

הסחורה הסניגורית הזאת, שי נראתה כליכך מושפת על רוכן ירוי-הבחירות, משום אינה מושכת בשוהא מונחת על דלפק החנות הפרלמנטרית.

■ ■ ■

ב גין יכול להכניס את ד"ש לממי שלתו, אם ירצה בכך. השאלה היא: לשם מה?

ד"ש יכולה לספק לו בסיס פרלמנטרי רחב יותר. אך פרלמנט. ההבדל בין רוב של 63 ובין רוב של 78 הוא קטן. זהו עניין של נוחיות, לא של צורך אמיתי.

בגין יכול לקוות כי ד"ש תתנון באר פוזיציה ותתפרק. אם תוסיף להתעלם מן הבעיות האמיתיות, תיעלם מעיני הבחור. אם תרצה להגיד דברים משמעותיים, ית גלו בה ניגודים פנימיים חריפים. היא לא תוכל להתחזק בקירבה את הקארייריסטים, שהצטרפו אליה רק כדי להגיע אל שולחן הממשלה בדרך הקצרה ביותר. היא לא תוכל להתחזק בקירבה את האנשים המסר מינים במשורה — כשכל אחד מהם מאמין במשהו אחר.

בטופו של דבר ימצא אנשי הימין הקיי צוני, כמו מאיר זורע, את דרכם אל שורות הליכוד. האידיאליסטים, שהצטרפו לתנועת-שינוי המקורית, ירצו לנגן משהו חדש ומשמעותי. עוד לפני תום הכנסת הבנסת הנוכחית לא יישאר מד"ש אלא צל, תליכוד ייפטר ממתחרה פוטנציאלי. ואילו ד"ש בתוך הממשלה תהיה עושה-יצרות מיקצועיות. לא תהיה לה כריזה.

כסיעה קואליציונית, תרצה ד"ש להפגין בכל הודמנות את ייחודה. היא תתנגד להחלטות. היא תרוץ אל כלי-התיקשורת כדי למחות ולהביע את דעתה העצמאית. בימים הקשים הצפויים למנחם בגין, כאשר ינסה לנווט את מדיניותו בין השיטונים והצוקים של ז'ובה המלחמה המתקרבת, תתווה ד"ש בתוך ממשלתו מיסוד עצמאי. בגין כוודאי שואד את עצמה: האם זה שווה? האם כדאי לקנות סחורה כזאת במחיר כזה?

■ ■ ■

אם ירצה בגין לסגור את הדלת חתול בעכבר, לא יצטרך להתאמץ. די לו בסיסמאותיה של ד"ש עצי מה. הוא יכול לקרוא אותה כמלי-בדות שהוא בנתה לעצמה.

אם שינוי שיטת-הבחירות הוא הדבר האחד שבו תלוי גורל עמי-ישראל, לא תוכל ד"ש לוותר עליו. בגין, שהוא נאמן כל-כך לדעותיו, בוודאי לא ידרוש מד"ש לוותר על השקפותיה המקוריות. ומהצד השני, מאחר שהצעות ד"ש מאיימות ב כלייה על שני השותפים האחריים של בגין — המפ"ל ואגודת-ישראל — הוא לא ידרוש מהן להתאבד. מה גם שהדת היהודית אוסרת זאת בהחלט. מנחם בגין יכול להיות נדיב ולהכניס את ד"ש לממשלתו, כשהוא הולכת על ארבע. הוא יכול לצוות עליה לחזול על הגחון. הוא יכול לפנות לפניה פתח שרק עכבר יוכל לעבור בעדו. והוא יכול להעי מיד לפניה חומה של כרול. הרבר תלוי אך ורק בו.

זוהי הסחורה האמיתית. האיש האופנתני בעל המיקטרת, הוא הי מוצר הסניגטני, משעמם וחסרי טעם.

■ ■ ■

אך חשוב יותר השינוי הפסיכוי פוליטי שחל באותן 48 שעות גורליות. במשב אחד של רחמי-רצנים התנפפו כל הסיסמות הסניגטניות. כל תורות-ההבל של אנשי יחסיה-החוק. עברו כקושי הודשיים, והנה ברור לחלוטין מה חשוב ומה לא.

יש ויכוח חרוף מאד על הפיתרון גות לבעיות — אך אין ויכוח על מהות הבעיות.

הבעיות המכרעות הן אהנתו והאמרי קאים. אהנתו והערבים. אהנתו והפלסטיי נים. אהנתו ואש"ף. אהנתו בז'נבה.

כלומר: בדיוק אותן בעיות "טפנות", בנות-השובות, שחבל היה להשחית עליהן מלים, בהתי

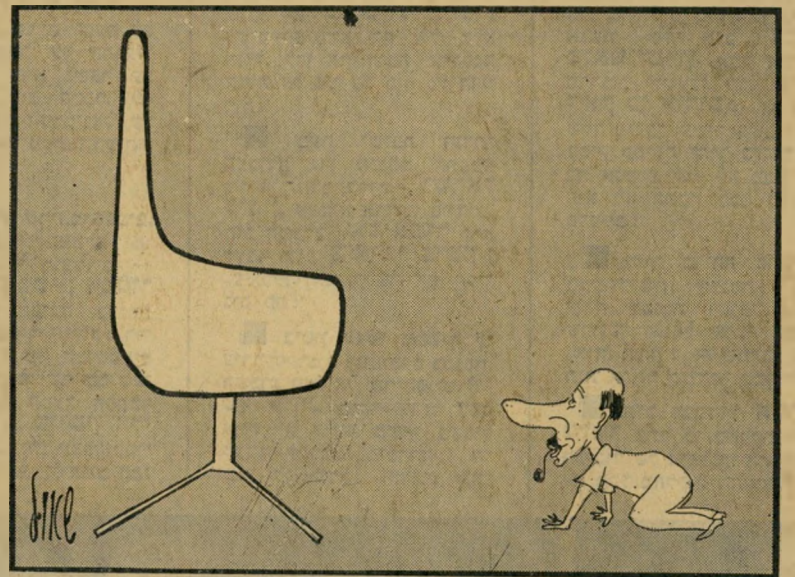
מקומם של בריכוכבא והמכבי, כגואל הי אימה בדור הזה. כל זה נאמר כמיטב הכישרון, עליידי מיטב הפירסומאים, בעזרת מיטב המיליונים שנתרמו עליידי מיטב אילייהחוק.

הכל ידעו: זהו גל העתיד. זהו הסיגנון החדש. זהו השינוי המיוחל. זהו האני מאמין של השילטון החדש, אשר יקום בתוך הקלפיות בעוד כמה שעות. 16 במאי, 1977.

■ ■ ■

ב 18 במאי 1977 היה כל זה נחלת העבר הרחוק, כמו השלג האגדת דר אשתקד. היומרות, הסיסמות, המליצות נר רקו על ערימת-הזבל של ההיסטוריה, יחד עם המודעות הכרויים העיתוניים.

כי באותו יום ניצח הפרודוקט האמיתי את הפרודוקט הסניגטני. הסחורה האמיתית באריזה המיוי שנת ניצחה את הסחורה הסניגט

אם לבשורה עליידי ד"ש.

עשה התברר גם להדויותות כי יש בידי ישראל אופציות רבות בנושאים אלה. לכאן ולכאן. שיש חשיבות להחלטותיה של ממשלת-ישראל. שהן יכולות לקרב את השלום, או, להיפך, להביא תוך שנה של ישראל, ואולי ייהרסו עריה וכפריה. ד"ש אשמה במידה רבה בכך שדוקא נושאים גורליים אלה נדחקו לפינה במערכת-הבחירות. לא הם עמדו במרכז הווי כוח. ממילא אין תוצאות הבחירות נובעות מהכרעה לאומית מודעת, אחרי בירור. ואילו הנושאים המקודשים, שהועלו על ידי ד"ש, נראים כיום כבדיחות תפלות. חרוץ מכמה משוגעים-לדבר, במיבון הקליני של המילה, אין איש מאמין כי גדל עם ישראל ייחתך עליידי שינוי שיטת-הבחיר חות, וכי טכניקה אלקטוראלית כלשהי תציל ממות את חללי המלחמה הבהא.

הבעיות הסניגטניות, יחד עם אריזותיהן היפות, נעלמו כפי שי צריכות להועקם. תחתיהן צפו ועדו הבעיות האמיתיות — בעיות הקיום של מדינת-ישראל.

ניצח בבחירות אדם המייצג עמדה ברור רה ומגובשת כלפי בעיות אלה. ניצחו המנגמים, שלא הציעו גישה ברורה. ואי לו כוחה של ד"ש, שבא לת בעזרת התת המקות מן הבעיות, הפך בלתי-חשוב כמו סיסמאותיה.

■ ■ ■

דהו רקע המשא-ומתן לצירוף ד"ש לקואליציה הממשלתית.

טית באריזה הנהדרת, שהומצאה עליידי גאוני הפירסום.

■ ■ ■

ב מיושר הפרסונלי ניצח המנהיג הוותיק, שנחל שמונה תבוסות, את המוצר החדש, ששלף את עצמו כמו שפן מן המיגבעת.

האיש שעמד במרכז המאבק כי משך עז שנות קיום המדינה ניצח את האיש שעמד מהצד אותן הי שנים, ושנכנס לזירה כרגע האחרון.

הפירסומאים היו בטוחים כי עצם העי מידה-ימנה-הצד, במשך זמן סה רב, מהווה יתרון פירסומאי אדיר. הנה איש חדש לגמרי, אטרקטיבי, שלא הספיק להתלכלך בשום מאבק ציבורי, שלא הספיק להרגיז איש בשל תמיכתו בדיעה זו או אחרת. מסתבר כי זהו יתרון מוגבל מאד. הוא השפיע על חרפיה-האופנה, בעלי החיך המשעמם והטעם ה-Blasé. הזקוקים לי משעו חדש וטרי כל ארבע שנים.

בבחירות ניצח דווקא המנהיג הוותיק ביותר, העוקבי ביותר הי דיעותיו, בעד הכישלונות הרבים ביותר בבחירות הקודמות. הציבור פשוט האמין לו שהוא רציני, שי הוא נאמן לעצמו וזההשקפתו, שאין הוא שבשבת-ירות.

תהיה תדיעה על השקפותיו של מנחם בגין כאשר תהיה, איש אינו יכול להכחיש שהוא בן-אדם, שהוא מנהיג. הוא הקריב כל קורבן למען השקפותיו. הוא החזיק מעמד בימי שפל ודיכאון. הוא לא שינה את השקפותיו כדי למצוא חן בעיני ההמון.

ד זמן הוא יחסי. האם לא אמר זאת איינשטיין?

הנה למשל, תפוסת-זמן של 48 שעות. לכאורה, זמן קבוע. 2880 דקות. 172,800 שניות. אך כמה קצרה וכמה ארוכה יכולה להיות תפוסה זו!

נרמה הן 48 השעות הארוכות ביותר כי העוברות בין היום שלפני-הבחירות ובין היום-שני אחר-הבחירות.

ב-16 במאי 1977 היתה קיימת מציאות אחת. כעבור 48 שעות, ב-18 במאי, היתה קיימת מציאות אחרת.

שום דבר אינו מדגים זאת יותר מאשר גורלה של ד"ש.

■ ■ ■

ב 16 במאי היה רק גיבור אחד בישי ראל: הפרופסור יגאל ידין. הכל ידעו: הנה האיש הכא.

הנה המנהיג האמיתי, הישר, הי יוצר, אשר ישנה את פני הדברים, במדינה. הנה האיש המתנשא כהר מתוך השפלה המרכאת שו עסקי נים ערובים ובנים.

דין עצמו הכריו שהא עומד להרכיב את הממשלה ומי מחידיו פיקפק בכך?

אנשים מפרוכים יותר הבינו כי הדבר כימעט אינו אפשרי, מבחינה סטטיסטית. אבל גם הם היו בטוחים כי ייגאל ידין יחזיק בידו, את הכוח האמיתי. הוא יהווה את לשון-המאזניים. איי-אפשר יקרה להר כיב את הממשלה הבאה בילעדיו.

רבים סברו כי מנחם בגין יתחכם, למח רת תבוסת-הבחירות התשיעית שלו, ויציע לידיו לעמד בראש הממשלה הבאה, שתתי בסס על קואליציה של ד"ש הליכוד. היו אף שהאמינו כי במיקרה כזה לא תהיה למערך ברירה אלא להציע לידיו הצעה מקבילה, שייעמד בראש ממשלת-קואליציה של ד"ש המערך.

הפיקחים שקפצו על עגלת ד"ש בעוד מרע, כמו שמואל תמיר ומאיר עמייה, סברו חילקו לעצמם את הפרוסות הטובות ביותר בעזרת הממשלה הבאה. מכריהם התחילו להתחנף אליהם, כאל השליטים הבאים, שייעניקו מור את טבות-ההנהא של השילטון למקורבים וליקרים. 16 במאי, 1977.

■ ■ ■

מ עבר למציאות האישית, היתה קיימת מציאות פסיכו-פוליטית. גם היא נקבעה עליידי ד"ש.

ד"ש החליטה — ומו עירער עז כך? — שאין טעם לעסוק ב"ענייני-חיוך". ענייני-חיוך פשוט אינם חשובים. הם מסיחים רק את הרעת מהעיקר, מענייני-הפנים.

לשם מה לדבר על עניינים של מהי בכך, כמו השפחים הכוחים (א המשוה-דרים) הפלסטינים, אש"ף? די בכמה מלי צות שיגרותיו — "פשרה טריטוראלית", "גבולות ביטחון" וכיוצא באלה. שהרי כל הסיטוסטים על נושאים אלה אינם אלא דיבראים בטלים. אין שום מקום ליחזמה ישראלית. אין כל סיכוי להתקדמות. הכל ייקבע עליידי האמריקאים. מוטב לשים את העניין במקרה, הכל על כל מילה. וקעומת זאת, מה חשוב באמת? חשובה שיטת-הבחירות.

שיטת-הבחירות מקפלת בתוכה את כל גורלו של עם ישראל בהודו. כשם שהבית השני נחרב ביגלל שיגאת חינוס, כך ייחרב הבית השלישי מפני שי הברי-הכנסת נבחרים על פי טכניקה א' ולא על פי טכניקה ב'.

השחיתות, הקיפוח העדתי, ההידרדרות הכלכלית, ההון השחור, האנארכיה בשוק העבודה — כל התופעות האלה התאחרות אינו אלא תוצאה ישירה של שיטת-הבחירות. המרופסור שישיה צל שיטת-הבחירות הגורשלת, האמיתית-יחסית-אור רית-די-אוי-תלת-מיפלגתית, הוא שירר את